

**Осврт на такозвани *Унутрашњи*,
најсвеобухватнији дијалог,
као и на народно изјашњавање
или *Референдум*
о Косову и Метохији**

Пролог

Прва Стара света Србија, залог цара Душана Силног, територијално је отуђена од себе и од народног српског корпуса, но Срби је никада нису прежалили: У Републици Македонији (да ли будућој Новој, Северној, Горњој, Вардарској, Словенској, Скопској, Илинденској, Крушевској или...?!), незванично постоје Срби у већини, али су они помакедончени и побугарашени, као што су то и тамошњи Грци, док су званично сви они окупирани Албанцима и Арнауташима, па су зато малобројни.

Друга Стара света и мученичка Србија, или Велика несучена Србија Династије Карађорђевић, раскупусана је масонством и стаљинизмом, титоизмом и комунизмом; најзад, угашена глобалним и корпоративним либерализмом.

Трећа Стара света Србија, Стари Рас са Полимљем, и Дежевом у срцу, празни се постепено од Срба, те фактички постаје Санцак; она заправо све више постаје муслимански и арнауташки вилајет, са мањином Срба у себи, но који, Срби ипак располажу већинском територијом.

Четврта света Стара Србија, Косово и Метохија, мада је још увек у нашем поседу *de jure*, суочена је са опасношћу *de facto* нестанка, с обзиром на чињеницу да се наша политичка

руководства територијално ње у континуитету све више одричу, и то под притиском највеће коалиције западних сила. Па ипак, присуством малог постотка Срба Стара Србија и даље постоји, и као таква засад опстаје. А останком постојећих Срба и храброшћу повратника, она би могла да ојача, и таква да остане у границама Републике Србије. Наравно, под следећим условима: да сви ми Срби, налазећи се посвуда ~ издржимо све притиске који нам се појачано чине ради одузимања Косова и Метохије; затим би требало одбијати све нападе уперене против нас. При том треба рачунати са распетошћу између нашег унутрашњег дефетизма и спољашњег туђинчевог наваљивања.

Све то Срби опет трпе еда нико од њих не би пристао на отуђење свете косовско-метохијске Србије, не држећи до „усређитељских“ евро-атлантских интеграција! Од нас данас траже и очекују не само страни него и домаћи политички моћници, а у име тобожњег мира и просперитета, отуђење свете Српске земље, било путем сецесије, поделе, прекрајања, било заменом територија, корекција граница или независности, и то на апсолутну корист Шиптара или Арнауташа или Албанаца, а на апсолутну штету свих Срба, прошлих, данашњих и будућих!!! Међутим, упркос томе што ми са негодовањем посматрамо малодушне Србе који би да се одрекну Косова и Метохије, ипак не бисмо смели дозволити спољашњим и унутрашњим политичким факторима и оверивачима нашег битовања да они, по ко зна који пут, заваде Србе у Србији са циљем, да се они опет међусобно сукобе и искољу и сиђу у гробове. Уместо да се препустимо мржњи према онима који би да се лише свете Српске земље зарад тобожњег земаљског раја, ми хајде да апелујемо на њих да се сете својих предака чији је живот иначе био незамислив без верности Косовском завету.

Зато се сви ми ~ колико год да нас има ~ и где се год налазили расејани по Земаљском шару, а битијући у опасностима

од пропасти која се као многоглави и многоруки Голијат надвила над нашим главама ~ закунимо опет и опет речима Светога пророка и цара Давида:

Ако заборавим тебе, Јерусалиме,

~ Стара света Србија Косовско-Метохијска ~

нека ме заборави десница моја (Пс. 137, 5).

Подсетимо се зато да су сва наша браћа, преосвећени архијереји Српске Православне Цркве са својим Патријархом, који су иначе сви на мети свачије прозивке и добронамерне и недобронамерне ~ већ учинили тражено у Божићној Посланици за 2018. годину: потписали је појединачно и саборно, па је затим и неустрашиво упутили свој својој духовној деци широм васељене, и даље ~ до Светих Небеса, и до *Свете Небеске Србије*.

Наставак и разрада епопеје

нашег садашњег потирања и нестајања

на Косову и Метохији

На сва геополитичка настојања америчко-европске, политичко-војне Алијансе да се даље понижава и комада, пустоши и пљачка Србија, требало би да Срби својим молитвама, у најдубљем покајању, гану свемилостива Небеса. Или да на крају крајева првенствено њима вапију за помоћ.

Јер изругивање над најсветијим српским црквено-народним Предањем: над Косовским заветом, нашим Светолазаревским опредељењем за Царство Божије, односно због проглашавања српских светиња за митове из «мрачне» средњовековне прошлости, Србе може коштати трајнога губитка територија и идентитета. Сада су нам Небеса насушно потребна јер намештеници на власти по нахођењу и дилу одлучују о ономе

што се тиче свих Срба. Управо се Небеска Србија протераје у *митологију прошлости*. При том се заборавља, или се не жели чути да је духовни корен Српског народа ипак на Небесима, а сви неувенљиви плодови његови да су му на дохвату на земљи. Са супротне, односно неочекиване стране опет, челници и намештеници на власти хитају за „стрелом прогреса“ и зачуђују нас циљаним ниподаштавањем и искривљавањем историје Српског народа. Ради личног остављања трага у њој, а без обзирања на питање да ли можда пошто пото желе почасно место у њој. Зато опет следи питање: Како је могуће извести такав *plackrig* методом противуречења себи? Митоманством ли против кога се сами челници и намештеници – боре?! Наиме, они као неки субјекти који се противе древним „митовима“ свога народа сада треба да заступају митологију Европске Уније као рајске земље на њеној територији; наравно, са све митом о њеној месијанској улози?!

Није тешко приметити да у овом процесу доминира много мундијалистичког модернизма, као и ефемерног политичког прагматизма. Наиме, ко стварно буде остао упамћен у будућој српској историји, када се већ буде исковало вруће гвожђе, морао би да важи као онај који ни за какву цену није хтео да изда своје Косово.

Чујмо како нас наше Свето Предање и наша историја силогистички уче:

Све заветно у Срба непролазно је и од истинске користи за будућност Српског народа.

Косовски завет и Царство Божије нису пролазне вредности и зато су оба од користи Србији, и у садашњости и у будућности.

Према томе, све заветно у Срба је од непролазне вредности, и може бити на корист српској будућности.

Досад је бивало да су најодговорнији за наш опстанак себи дозвољавали, па и поспешивали туђинчеву неумољиву намеру да се без обзира на цену и последице, што је пре могуће *начелно и нужно* промени етос Српског народа: светосавски у протестантски, светолазаревски у лутерански, *косовског завета* етос да се претопи у Мамонов или *монетарни*!

Да ли нам је овде потребан извештај вид разраде и појашњења по изнетим тезама и ставовима?

Ако то ставимо у поредак па кажемо да све личности изнутра и споља, одговорне за опстанак Србије, које изједначавају славну српску црквенонародну историју са митологијом а истовремено себе виде као личности митских размера, закључићемо да оне ипак не схватају историју и завете Српског народа! Или опет, они који не желе да сачувају највише вредности српске историје, зар тиме не губе право да на њеним страницама буду запамћени по добру?! Зар они тиме нису у своје и наше име претходно пристали на статус бескореновића?!

Право одапињања стреле прогреса на Косово и Метохију и према Косову и Метохији не могу имати они чије су стреле у самој Србији већ пале у трњак политичких замешатељстава и моралних безизлаза. Целовита Србија, заједно са Косовом и Метохијом, подсећамо, није стрељана, није ни пуки трњак или гола ледина, него је она древна српска дедовина и бабовина, Света Земља мученика старих, нових и најновијих, натапана све до данас крвљу за Крст Часни и слободу златну. То је земља јунака и светитеља, чиме треба потомци да се поносе, и да то никада не забораве. Ми као потомство, ма колико грешни и слаби били, потрудимо се око достојности наших светих, честитих и миломе Богу приступачних предака; достојности свих њихових подобија. Јер само свеснима свог православног духовног корена пружаће се прилике за свенародно покајање и преко потребан

нам морални препород. Јер као морално и духовно преображени, по речима блаженопочившег Патријарха Павла, ми пре свега као људи можемо свугде ступати у суживот са свима људима добре воље ~ што би Господу једино и било угодно. Од тога би се састојао и смисао нашег земљског обраћања небесима за помоћ; обраћања које сада иштемо као насушно; и то како у овој нашој, тако и у свакој будућој свенародној нам прилици и неприлици. У садашњем тренутку, било ком виду *историјско-митског* Газиместана 2, или *Референдуму* одржаном у Косовској Митровици турбулентних дана наше отаџбине, не види се *raison d'être*.

Завети

Оно што нам се уврежило као насушно, то износимо:

Не заташкавати свест Српског народа, његов идентитет, етос и онтологију;

Српском народу не ускраћивати право да спремношћу трпљења свога једини има право на доношење судбинских одлука;

подсећати се светости заветне Српске земље и поучавати младе како да достојанствено и храбро носимо Часни Крст;

не трговати светињама; не продавати име, веру и територије за инвестиције;

и још, како да се часно браниш од бодила – еда не би на нас пало проклетство велеиздаја;

најзад, којем ћемо се царству ми опет и опет приклонити? Земаљскоме ли, које је замалена, ил ономе које је увек и довека – рецимо управо нашем?!

Помолимо се Богу за уразумљење и просветљење и моћ трпљења! А трпљење доноси спасење!

Подсећање

Стално размишљати о Старој Србији, односно о Косову и Метохији, баш као о неопходном дисању!

~ Али то је требало чинити и раније, односно на време; када нас је тамо било много више. Овако, морамо размишљамо о Косову са закашњењем, и када нас је тамо скоро нестало. Зато некима, поготову малодушним и обезбоженим, изгледа као да је сада повратак нереалан. По онима дакле, који воде рачуна искључиво о такозваној реалности на терену, ако нисмо знали остајати тада када смо и те како постојали ~ можемо ли се сада, као скоро непостојећи ~ моћи вратити?! Такомислећи ипак не поимају да све док је Старе Србије, односно Косова и Метохије у нашим мислима и срцима, и све док их се ми писмено не одрекнемо, они ће нам у једном периоду, не и у недогледној будућности, бити враћени.

Моленствија

Било у сагласности са нашим жељама, било у супротности са реалним стањем, тек, сходно чињеницама преостаје нам и стална молитва Господу Сведржитељу и Животодавцу; како нама на Косову и Метохији, тако и нама ван њега.

Та и таква молитва опет, примењива је и на све садашње свенародне невоље и муке; једна велика, вишеслојна молитва,

какву проналазимо код косовско-метохијског новомученика у савести, Патријарха Павла:

За милост Божју нама недостојним слугама Његовим, да сачува све нас од мржње и злих дела и да усели у нас љубав несебичну, по којој ће сви познати да смо ученици Христови, народ Божји, као и свети преци наши, те да се увек знамо определити за истину и правду Царства небескога, Господу се помолимо.

За све оне који учинише неправду ближњима својима, било да сироте уцвелише или невину крв пролише, мржњом узвративши на мржњу, да им Бог подари покајање, просветли ум и срце и обасја душу светом љубављу и према непријатељима, Господу се помолимо.

Господе, како је много непријатеља који војују против нас и говоре: Нема им помоћи ни од Бога ни од људи. Господе, Ти нам пружи руку Своју да останемо народ Твој и по вери и по делима. Ако морамо да страдамо, нека то буде на путу правде Твоје и истине Твоје ~ не допусти да буде због неправде наше или мржње ма према коме. Рецимо сви усрдно, Господе, помилуј.

Још се молимо Богу, Спаситељу свих људи, и за непријатеље ~ да их Господ човекољубиви одврати од насиља над православним народом нашим; да нам не руше свете храмове и гробове, децу не убијају и народ не прогоне, него да се и они обратe на пут покајања, правде и спасења. Рецимо сви усрдно, Господе, помилуј.

*

У поговору о будућности Старе свете Србије или Косова и Метохије, каква год да ће она бити, ми јој дајмо простора у форми прикладних прозби, са вером и надом казиваних:

Господе Исусе Христе, Који си војевао за све људе, и победио грех, смрт и ђавола, помози и нама, народу Твоме

(Српском) да се одбранимо од свих непријатеља наших, видљивих и невидљивих, а да руке своје не огрешимо.

Реч Твоја кад изађе из уста Твојих к нама, Господе Боже Сведржитељу, да се не врати празна, него да саврши оно на што је пошаљеши; да нас води у миру, да покори моћнике, а замке које су они замислили и разапели да би нас заробили, сама Она, Реч Твоја да разори. Амин!

Сви Свети рода нашег Српског православног, помозите да се не одричемо своје душе, своје православне вере и своје Свете земље Косовско-Метохијске!!! Еда нам у супротном, ви Светитељи рода нашега не бисте били супарници и тужитељи на Страшном Суду Христовом. Амин!

Аутор овог текста никада није мењао свој став према Косову и Метохији, него га је задржавао, и све до овога часа га се држи; баш онако како га се држао и 2018. године, када је он и написан! Зато ћемо поново изнети свој лични став према свима онима који нам данас систематски и на разне начине покушавају да одузму Косово и Метохију: Спремни кажемо да је Косово окупирано! Да треба, макар са закашњењем, моментално прогласити његову окупацију!!!

Опет кажемо: Све што се ради са Србијом и што се Србији чини, бива са циљем да јој се напакости, да буде опљачкана, да буде згажена, и да на крају као мрља од креде буде заувек пребрисана!!!

Али Бог је жив у Српском народу, па нити једном Србину неће нити једна влас пасти с главе без Божје воље!!!

*Само ако Он допусти да и цели паднемо, ми ћемо пасти,
док у противном нећемо!!!*

*Али истина је и то да су нам Косово и Метохија током
низа деценија насилно узимани, и да окупатори или моћници, које
ми сматрамо силеџијама, мисле да су нам их на крају крајева
ипак узели!!!*

*До исправљања учињене нам историјске неправде, Господу
и Његовим Светитељима се помолимо!!!*

Текст написан 28. априла 2018,
а објављен 2. марта 2023. године
у Крушевцу

Епископ крушевачки Давид